

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. Кюстендил, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разгледа докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221500600056 по описа за 2022 година

Производството е по реда на част IV, глава XXI НПК- “Въззивно производство”.

-

С присъда № 24 от 16.12.2021 г. на Дупнишкия районен съд, постановена по НЧХД № 28/2021 г. по описа на същия съд подс. М. Г. Т. е призната за невиновна в това, че с жалба вх. №632 от 18.07.2019 г. до ОД на МВР Кюстендил е разгласила позорни обстоятелства за тъжителя Х.Д. К.- че е изтрил с екстременти подметките на обувките пред входната врата на апартамента ѝ и по ръбовете на стълбището, както и му е приписала престъпление- че я е заплашвал с убийство и че ще я пребие, че е счупил прозореца на терасата ѝ с камък и че умишлено е нанесъл побой на майка ѝ, поради което е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 147, ал. 1 НК. С присъдата на основание чл.190 НПК К. е осъден да заплати разноските на подс. Т., както следва- 500 лева разноски за адвокатско възнаграждение и 510 лева – разноски за призоваване на свидетел и адвокатско възнаграждение по НЧХД № 1419/19 г. на ДнРС.

Присъдата се обжалва от адв.И.Х.- повереник на тъжителя Х.К.. Развити са съображения за неправилност и необоснованост на постановената присъда, изразяващи се в превратно тълкуване на доказателствения материал. Искане се отмяна на същата и постановяване нова, осъдителна присъда с налагане на справедливо наказание.

Присъдата се обжалва с частна жалба от подс.М.Т. в частта за разноските. Изтъкнати са подробни доводи за неоснователност на изводите на съда за липса на доказателства за заплатено договорено възнаграждение. Сочи се, че претенцията е доказана и че следва да се уважи, респ. да се отмени присъдата в частта в обжалваната част.

Повереникът на тъжителя ХР. Д. К. – адв. Е.В. поддържа въззивната жалба и иска отмяна

на присъдата и постановяване на нова, осъдителна такава.

Защитникът на подс. Т.- адв. Т. пледира за уважаване на частната жалба в частта за разностките, както и за пирсъждане на разности за окръжния съд.

Жалбоподателката подс. М.Т. твърди, че е невинна и иска присъдата да бъде потвърдена в оправдателната ѝ част, а в частта за разностките- да се отмени и ѝ се придят всички сторени по делото разности.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на събрания фактически и доказателствен материал, след като прецени доводите и становищата на страните, и при пределите на въззивната проверка, установени от чл. 314 НПК, намира въззивната жалба на тъжителя К. и частната жалба на подс. Т. за допустими, доколкото са предявени от надлежни страни с право и интерес от търсената защита и в срока по чл. 319 НПК. Разгледани по същество и двете са неоснователни, а постановената присъда е обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена на осн. чл.338 НПК по следните съображения:

Фактическата обстановка е подробно изяснена от ДнРС. По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното му решаване. Доказателственият материал по делото, събран в хода на съд. следствие, проверен и приобщен от съда по реда на НПК е анализиран от първоинстанционния съд задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. Той изяснява по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество. ДнРС е направил подробен и пълен анализ на събраните доказателства, като е приета следната фактическа обстановка, която изцяло се споделя от КНОС:

Частният тъжител К. и подс. М.Т. са дългогодишни съседи в блок № 44, вх. „Б“, находящ се в гр. Дупница, на ул. ***. К. обитава ап.5 на ет.3 заедно със съпругата си св. К.а, като в сградата живее и неговия брат св. В.Карабелъов. Подс.Т. обитава заедно с майка си и баща си св. К.Т. и Г. *** ап.1 на ет.1.

В последните години отношенията между подсъдимата и частния тъжител били силно влошени поради спорове за паркиране в пространството около блока под поставена улична лампа. Тези спорове често прераствали във вербална и не рядко физическа агресия между него и родителите на подсъдимата. За част от инцидентите били подавани сигнали до органите на МВР от майката на подсъдимата, които приключили с постановление за отказ да се образува ДП. По-късно било извършено покушение срещу личността на К., за което като подсъдим към наказателна отговорност бил привлечен бащата на подсъдимата.

На 18.07.2019 г., подс. М. Т. депозирала жалба до ОДМВР-гр. Кюстендил с вх. № УРИ 2770005632/18.07.2019 г. В същата били описани няколко обстоятелства относно случили се в миналото в периода от 2015 г до 2019 г.- инциденти, които тя свързвала с участието на *** в тях, а именно, че той е изтрил подметките на обувките си пред входната врата на апартамента и по ръбовете на стълбището с екскременти, както и че я е заплашвал нея и близките ѝ с убийство и че ще я пребие, че е счупил прозореца на терасата на апартамента ѝ с камък, и че умишлено е нанесъл побой над майка ѝ, както и цитирала различни реплики изречени от частния тъжител пред нея.

В тази връзка била извършената проверка; били снети писмени обяснения от семейството на подсъдимата и самата нея, както и от К., който бил предупреден по реда на чл. 65 от ЗМВР. Бил постановен отказ за образуване на ДП.

Безспорно еднопосочно и последователно се установява от показанията на св.*** К.а, *** К. и *** трайно и дълбоко влошените междуличностни отношения между подсъдимата и частния тъжител от 2015 година до момента; както и че причината за това са спорове за паркиране пред жилищната сграда, в която живеят; установяват се и предходни физически стълкновения на два пъти назад във времето между частния тъжител и подсъдимата или нейното семейство, при които се е налагала намесата на съседите.

За да стигне до описаната фактическа обстановка, първостепенният съд е събрал всички доказателства, необходими за правилно решаване на делото. ДнРС е подхождал с изключително внимание към доказателствения материал по делото във връзка с преценка на всяко от посочените спорни обстоятелства; детайлно е анализирал гласните доказателства и ги е съпоставил помежду им. Провел е пълен и подробен разпит на посочените по-горе свидетели; не е пренебрегнал показанията на св. К.Т. и Г.Т.; изискал е и е събрал писмени доказателства с цел изясняване на обективната истина; дал е възможност на подсъдимата да даде обяснения, което същата е сторила. При провеждане на съдебното производство ДнРС не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила. При изготвянето на мотивите си този съд е обсъдил подробно доказателствения материал, обосновал в коя част и защо го кредитира, като при тази си дейност не го е подложил на превратно тълкуване, нито пък е игнорирал или изопачил част от него. ДнРС не е пренебрегнал обясненията на подсъдимата, като се е съобразил с двоякия им характер- като на годно доказателствено средство от една страна и като израз на защитната им позиция от друга. Съдът е посочил причините, поради които ги приема като годно доказателствено средство. ДнРС е взел решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, ръководейки се от закона и е положил максимални усилия за събиране на пълния обем от доказателства, необходими за цялостно и всестранно решаване на делото от фактическа страна. Това той е сторил при стриктно спазване на надлежния процесуален ред, гарантиращ тяхната процесуална годност и възможността върху тях да изгради фактическите си и правни изводи. Вярната интерпретация на доказателствената съвкупност е позволила на решаващия съд да достигне до верни логически изводи относно фактите, имащи значение за обвинението. Към този подробен, задълбочен и детайлен доказателствен анализ настоящата инстанция се присъединява и не намира за необходимо да преповтаря.

Всъщност спор по фактите в случая не е налице; такъв е налице по приложимото право. В тази връзка и с доводите във въззивната жалба следва да се посочи, че ДнРС правилно е преценил, че с тъжбата е въведено обвинение по чл.147, ал.1 НК, като подробно е разгледал цитираните по-горе изрази и обосновано ги е квалифицирал под нормата на посочения престъпен състав. Същевременно КнОС изцяло се съгласява с изводите на ДнРС, че с подаването на жалбата си подс. Т. не е осъществила този престъпен състав. В тази насока КнОС намира за необходимо да отбележи следното:

В съдебната практика, както и в правната доктрина, принципно се приема, че предмет на клевета могат да бъдат твърдения с конкретно съдържание, които носят информация за точно определено обстоятелство, време, място, лице (явление от миналото и настоящето). Това обстоятелство следва да бъде недостойно от гледна точка на общоприетите морални разбирания и да предизвиква еднозначна негативна оценка на обществото, респ. има позорен характер. На следващо място, тези факти трябва обективно да бъдат съобщени, а не- да се извеждат чрез

предположения, асоциации, интерпретации или други форми на субективна психическа дейност.

Обвинението твърди, че с посочването на цитираните по-горе изрази подс. Т. е осъществил състава на деяние от частен характер по чл. 147 ал.1 НК, респ. че е налице първата и втората форма на изпълнителното деяние по чл. 147, ал.1 НК- „разгласяване на позорно обстоятелство” и „приписване на престъпление“. Безпротиворечиво съдебната практика и теория приемат, че за да е осъществен този фактически състав, е необходимо деецът да твърди пред трето лице наличието на несъществуващо позорно обстоятелство за пострадалия или да му приписва престъпление. Позорното обстоятелство е твърдение за съществуването на определен факт, свързан от дееца с личността на пострадалия, който да е от естеството да накърни доброто му име в обществото. Става въпрос за обстоятелство, което определя личността в отрицателна насока от гледище на изискванията на морала и добрите нрави; за конкретни факти от миналото или настоящето, които или дават конкретна информация за определени негативни прояви на личността, или са илюстрация за настъпване на определени последици от същото поведение. Приписването на престъплението винаги и без изключение е деяние, укоримо от гледна точка на господстващия морал, което винаги характеризира отрицателно личността на извършителя и се отразява отрицателно върху доброто име на засегнатия. Разп. на чл. 147, ал.2 НК установява оборимата презумпция, че установяване на истинността на извършеното изключва наказателната отговорност на подсъдимия за клеветата.

С инкриминираната жалба на подсъдимата до ОДМВР-Кюстендил са изложени изцяло субективните твърдения на същата, базирани на възприети пряко или косвено от нея ситуации относно влошените отношения на семейството ѝ с тъжителя. Изразени са писмено в жалбата нейни притеснения в тази връзка, както и за живота и сигурността им. Следва да се има предвид, че жалбата на Т. е адресирана до ОД на МВР - до държавен орган, който изпълнява функции във връзка с охрана и защита правата на гражданите, с оказване на съдействие на засегнати от нарушения лица, респ. с разкриване на престъпления. Тези държавни органи се занимават с охраната на основните права на гражданите в РБългария и в случая подсъдимата е осъществила конституционно гарантираното си право по чл. 45 от Конституцията да отправя жалби към тях, респ. да търси съдействие за нарушените си права. От друга страна Конституцията регламентира правото на всеки гражданин да изразява мнение и да го разпространява чрез слова- чл. 39, ал.1, като разбира се, същото е ограничено- не следва да води до накърняване на доброто име на другите лица- ал.2 на същата разпоредба. Необходимо е следователно да се постигне баланс при **упражняване** на тези конституционно регламентирани права на гражданите, но не и за сметка на всяко едно от тях. Третирането на съдържанието всяка жалба, отправена до полиция и прокуратура с искане за съдействие като клеветническо твърдение, може да доведе до ограничаване, респ. невъзможност на отделния гражданин да упражнява конституционно регламентираното си право на жалба, провъзгласено в посочения чл. 45 от Конституцията.

В този аспект настоящият съдебен състав счита, че когато деецът сигнализира пред съответните компетентни органи за извършени нередности от друго, липсва съзнание, че извършва престъпно деяние- в същия смисъл и Р- 209 от 18.05.1982г.-І НО. Подсъдимата е посочила изрично, че счита описаните от нея случаи за психически тормоз и е изразила притесненията си за живота и сигурността на семейството си. Същата е действала със съзнанието, че ѝ се нанасят психически притеснения и посегателство върху личността ѝ, че описаните действия имат неправомерен характер и в тази връзка е търсила съдействието на съответните

компетентни органи, а не с намерението да засяга доброто име и достойнство специално на тъжителя.

Отделно от това следва да се подчертае, че престъплението по чл.147 от НК се извършва с пряк или евентуален умишъл, което сочи, че деецът следва да има съзнание за обективните елементи на деянието, когато разгласява неверни позорни обстоятелства (или е приписал престъпление за което знае, че не е извършено). Анализът на доказателствения материал сочи липсата на умишъл, доколкото подс. Т. не е целяла да разгласи позорни обстоятелства за частния тъжител. Целта ѝ е била да сигнализира компетентен орган – съответното ОД на МВР-Кюстендил и да потърси адекватна намеса във връзка действията на К. и семейството му. Свидетелство за това е начина на оформяне на самата жалба, в която е налице описание на различни случаи през периода 2015- 2019 г., квалифицирани от нея като психически тормоз. Подсъдимата не е имала за цел да повлияе отрицателно върху обществената оценка за частния тъжител, а излагайки посочените в жалбата обстоятелства, е очаквала намеса от държавен орган, разчитайки на неговото съдействие. Такива са без съмнение посочените в жалбата обстоятелства, които засягат правото на лична телесна неприкосновеност, правото на частна собственост и правото на живот, като е действала с ясното съзнание, че упражнява писмено гарантираното си по конституция право на жалба. В този аспект извода на ДнРС, че с жалбата си Т. не е целяла да разгласи позорни обстоятелства за тъжителя и да му припише престъпления (за истинността на които факти впрочем по делото са налице гласни доказателства), респ. да накърни доброто му име в обществото са обосновани и съответни на доказателствата по делото; същата не е действала със съзнанието, че изнесените факти са неверни и с това да е целяла умишлено злепоставянето на тъжителя, а е упражнявала правото си да търси съдействие от държавни органи с цел гаранция на собствени права.

В заключение, изводите на ДнРС за неосъщественост на фактическия състав на инкриминираните престъпления са правилни и законосъобразни. Първостепенният съд е изложил пълни, точни, убедителни съображения, почиващи върху правната теория и практика, които напълно се споделят от настоящата инстанция, поради което присъдата следва да се потвърди.

По частната жалба на подс. Т. в частта за разноските: Предвид последиците от изхода на делото спрямо подс. Т. и на основание чл. 190, ал.1 от НПК К. е бил осъден да ѝ заплати разноски за адвокатски възнаграждения пред районния съд както следва: в размер на сумата от 500 лева - за адвокатско възнаграждение на адв. А.Р. по НЧХД №1028/2021 г., както и 510 лева- за адв. възнаграждение на адв. Балабанов и за призоваване на свидетел по НЧХД № 1419/19 г. ДнРС се е мотивирал с обстоятелството, че тези суми са доказано платени, тъй като в договорите за правна защита и съдействие, ведно с пълномощните, изрично е отбелязано, че адвокатските хонорари са били заплатени в брой от подсъдимата на посочения в тях адвокат. Този довод е правилен и законосъобразен. Останалите претенции за разноски са недоказани- два договора от по 500 лева по НЧХД №1419/19 г. и за 1000 лева в пълномощното на адв. Т. е посочено единствено в цифрово изражение договореното възнаграждение, без да се посочи начина на плащане. Настоящата инстанция изцяло се съгласява с довода на ДнРС, че в тези бланкови договори са останали непопълнени задължителните реквизити - „начин и срок за плащане“ и „от които в брой:“, съответно „по сметка:“ Тази липса сочи, че тези договори за правна защита и съдействие нямат доказателствена сила като надлежно оформена разписка за извършеното плащане. В този аспект те не доказват факта на плащането, респ. че разноските действително са извършени. Представеният анекс през настоящата инстанция между подс. Т. и адв. Т.гв също не доказва това

обстоятелство. Ето защо, като не е присъдил всички претендирани разноси по посочените по-горе договори, ДнРС е приложил правилно разп. на чл.190 ГПК, поради което присъдата следва да се потвърди и в тази ѝ част.

Предвид неоснователността на въззивната жалба на частния тъжител пред окръжния съд и доколкото е сторено искане в тази насока от страна на подс. Т., на осн. чл.190 от НПК КнОС следва да ѝ присъди и сторените от същата разноси пред настоящата инстанция, възлизащи на 655 лева, от които 5 лева за частната жалба и общо 650 лева по два договора за правна защита и съдействие адвокатско възнаграждение на адв. Т.. Договорите за правна защита и съдействие пред настоящата инстанция са попълнени със задължителните реквизити, респ. доказват извършено плащане, поради което тази претенция е основателна и следва да се уважи.

По тези съображения и на осн. чл. 334 т.6 НПК вр.чл.338 НПК, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 24, постановена на 16.12.2021г. от Дупнишкия районен съд по НЧХД № 1028/2021 г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА ХР. Д. К. да заплати на М. Г. Т. сторените от последната разноси пред КнОС в размер на 650 лева (за адвокатско възнаграждение).

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____